

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: חודש אלול

פרשת כי תצא

בס"ד | גיליון מס' 396

כיצד הצליח ילד להציל את הוריו מגיא ההריגה?

כי תצא למלחמה... (כ"א, י)

פרשת השבוע פותחת בפסוק 'כי תצא למלחמה על אויבך', ופירושו צדיקי הדורות כי פסוק זה עוסק במלחמה שכולנו ניצבים בפניה, מלחמת הטוב והרע שתוכרע בראש השנה, בין המשיטינים למליצי הישר. את זו דרש הרה"ק רבי אלימלך מגרודז'ינסק ז"ע בספרו 'אמרי אלימלך':

אם תצא למלחמה על אויבך מראש, אם תקדים להיערך ליום ראש השנה, אם תעריך ותייקר את ההזדמנות שניתנה לך בחודש אלול, אזי 'ונתנה ה' אלוך בידך'. כי רצונו של ה' הוא רק שנתקרב אליו, שנגצל את שעת הכושר כדי להיכנס מחדש תחת כנפיו, להתחבר אליו באהבה, להתקרב אליו ולהתרפק עליו שנית.

ככל שנגצל את ההזדמנות היקרה שיש לנו כעת, ככל שנקדיש זמן, כוחות ומחשבה לקבל על עצמנו קבלות טובות, להוסיף כמה דקות של לימוד, להוסיף תפילה בכונה ובגעגועים, להתגבר על נסיונות שכבר התרגלנו לחילה להיכשל בהם - כך נוכיח שאנו מעריכים את ההזדמנות שנקרתה בפנינו, שאנו רוצים להתקרב לבורא עולם מחדש, ואף הוא יקרב אותנו אליו ויעניק לנו מטובו כתיבה וחתומה טובה ושנה טובה מאושרת!

הילד שניצל הזדמנות!

היה זה בשלהי שנת תרצ"ט, כשהעולם כולו היה כמרוקחה. אט אט החלו להיוודע הכוונות השטניות של השליט הגרמני ימ"ש וצבאו האכזר, ושמועות מפחידות אודות שנאת ישראל והרצון להכרית כל שם ושארית מישראל המפעפעים בהם החלו להתפשט. במדינות סביב החלו היהודים להבין את המשמעות הקשה, ורבים ביקשו להבין אם וכיצד הם יכולים להימלט מרוחות המלחמה.

אחד מהם היה הגה"ח רבי שלמה וייס זצ"ל, שיותר משדאג לחייו שלו - דאג לגורל בנו יקירו. הוא ביקש מהילד לנסוע לפרשבורג - אל הגאון בעל ה'דעת סופר' זצ"ל, ולשאול אותו מה לעשות בכדי לקדם את פני הרעה. עיניהם של גאונים וצדיקים רואות למרחוק, ובעל ה'דעת סופר' פסק על אתר: 'עת צרה היא ליעקב, עליך להקדים ולברוח...'

הילד הביט ב'דעת סופר' בעיניים תמהות ומבולבלות. לברוח? לאן? עם מי? והלא שערי המדינות כבר נסגרו?! - אלא שה'דעת סופר' לא הותיר לו זמן רב לתהות, והוסיף מיד: 'איה, מגלגלים זכות ע"י זכאי. היום הגיע לידי כרטיס הצלה לרכבת 'קינדער טראנספורט' - רכבת הצלה לילדים, הרי הוא שלך. רוץ הביתה ואמור להוריך שמחר תצא הרכבת, ואתה מבין האלף הנבחרים, וציווית את ברכתי 'כי מלאכי ציווה לך לשמרך בכל דרךך', אמן.'

הילד בן ה-12 מיהר לשוב לביתו, ונפרד מהוריו בדמעות שליש, כשאביו מצידו בתפילין שהכין לו לקראת בר המצוה שלו, ובסידור בו כתב לו את צוואתו: 'אחוז עצמך בה' בכל עת ובכל מקום'. בעיניים מצועפות בדמעות, עלה הילד על רכבת הצלה בה נסעו אלף ילדים בלבד, אשר המשיכה לאנגליה. אותו ילד הוא מי שנודע לימים כהגאון רבי יצחק טוביה וייס זצ"ל - גאב"ד העדה החרדית בירושלים שנסתלק לפני כחודש, שהיה אוד מוצל יחיד מעירו וממשפחתו.

קול השופר המהדהד מדי בוקר, יחד עם ההכנות המעשיות הקורמות עור וגידים לקראת הימים הנוראים, מכניסים את כולנו לאווירת ה'אלול'. כולנו חשים סוג של דריכות באוויר, נערכים לקראת היום הגדול והנורא - יום ראש השנה, בו נתייצב לפני מלך כל הארץ, שיעיבך כל אחד מאיתנו בכך מרון, ויקבע את גורלנו לשנה הבעל"ט. לצד הדריכות הגבוהה לקראת יום הדין, כל לב יהודי חש שהוא ניצב ברגעי הזדמנות של ממש...

נתאר לעצמנו יהודי שממתין לפגוש רופא מומחה, פרופסור נודע, שהעסקנים סבורים שבמוצא פיו ובחוות דעתו הוא יכול להכריע את גורלו הרפואי לחיים או להיפוכם חלילה. עליו להתקשר למזכירות המרפאה, לבקש תור, לשלוח טפסים ובדיקות, לשלם מראש - ואז יקבעו לו תור לעוד כמה חודשים. בהגיע התור הוא מבטל את סדר יומו, נוסע מרחק רב, ממתין בחדר ההמתנה, עד שסוף-סוף הוא מקבל את הזכות לשמוע את דבר הרופא המומחה...

אולם, אם התמזל מזלו של אותו יהודי, נוסע הוא ברכבו בדרכו מהכא להתם, ונכנס לתחנת דלק לתדלק. מאחוריו עוצר רכב הדור, וממנו יוצא לא אחר מאשר הפרופסור המבוקש, הניצב מאחוריו וממתין שיסיים לתדלק. עתה יש לו הזדמנות פז - לשוחח עם הרופא, לעורר את רחמי שיעיף על הבדיקות שלו, לדבר איתו בלי תיווך של מזכירות ובלי לבוא למרפאה, ולקבל את חוות דעתו מקרוב - כי הפרופסור הנוודע הזדמן לצידו...

כך ממש, והרבה יותר, במלך על כל הארץ. בימים כתיקונם, כל יהודי שרוצה לחזור בתשובה צריך לעורר את לבו, לערוך עבודת קודש, להתאמץ עד כלות, כשרק לאחר כל זאת יוכל להתקרב למלך מלכי המלכים. אך לא כן בהגיע חודש אלול, בימים אלו המלך בשדה, הוא יוצא אלינו ומבקש 'קראוהו בהיותו קרוב' - התקרבו אליי כשאני קרוב אליכם, 'שובו אליי ואשובה אליכם'...

את זו דרש הרה"ק בעל ה'הפלאה', בספרו 'פנים יפות' על התורה - בפרשת אחרי, בהזכירו את הפסוק 'דרשו את ה' בהמצאו' - שבדברי חז"ל נדרש על עשרת ימי תשובה. הוא מוסיף ומגלה כי המשך הפסוק - 'קראוהו בהיותו קרוב', עוסק בימי חודש אלול - בהם הקדוש ברוך הוא קרוב אלינו מתמיד, ואנו יכולים לשוב ולהתקרב אליו בכל ליבנו!

הנהגה זו של בורא עולם, היא בגדר נס של ממש, ואין כמוה לבטא את אהבתו אלינו וחפצו שנשוב אליו. הרי כל שופט שבעולם, היה עושה הכל כדי להתרחק מהבאים להישפט לפניו, היה נמנע מלשמוע מה יש להם לומר עד כניסתם לאולם המשפט. בכדי לשפוט בדיון ובצדק, היה מתנזר מכל מגע עם שפוטיו, בכדי שיוכל לדון בעניינם ללא משוא פנים...

אבל הקדוש ברוך הוא, בנוסף להיותו שופט כל הארץ, הוא גם אבינו האוהב, שחפץ וכוסף שנשוב אליו. לכן, דווקא רגע לפני המשפט, הוא מתקרב לכל יהודי ודוחק בו לשוב, מבקש מאיתנו לתקן את מעשינו ולהתקרב אליו באהבה. ברחמי ובחסדי הבלתי נגמרים, הוא פונה אלינו ומבקש:

בניי אהוביי! שובו אליי! עוד לא מאוחר לתקן! נותרו כמה שבועות עד הרגע בו אתיישב על כס המשפט ואכריע את גורלכם - תנו לי די ואני מוחק את העבר ומעניק לכם עתיד מזהיר! רק תתקרבו אליי, תצעדו לכיווני, פתחו לי פתח של אהבה, ואני אפתח לכם כפתחו של אולם, אחבק אתכם בחווה וארעיף עליכם כל טוב!

התחושות בימים אלו...

היה זה למחרת יום הכיפורים, עת שב המשיגיה הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל מהשיבה בכפר חסידים' בה ערך את עבודת קדשו בימים הנוראים. הוא היה חלוש מתמיד, והתאונן על פצע בגופו. ואכן, לאחר בדיקה נמצא שיש לו פצע מכאיב מאוד, שהתפתח לממדי ענק והחליש אותו מאוד. שבועות ארוכים ארך הטיפול בפצע, במהלכם נשאל: 'זהרי פצע כזה אינו מתפתח ביום אחד. למה לא ביקשתם לבדוק את הפצע מוקדם יותר?'

רבי אליהו שמע את השאלה, והשיב מיד: 'הרי היו אלה הימים הנוראים, ימים שכל העתיד נקבע בהם, ימים המיועדים לקרבת ה'. איך יכולתי להרגיש במהלכם פצע גוף?'

תשובתו של רבי אליהו, שצוטטה על ידי נכדו הרב אברהם דב פינסקי - שהיה עד לה, מעוררת את הלב: אחים יקרים, אלו ימים יקרים, ימים של הזדמנות! הבה נוריד מעט מהמיקוסק בחיי היום יום, בעסקי הנוף והנשמיות, וגם אם לא נגיע למצב בו לא נחוש פצעים גשמיים, לפחות נחוש את ההזדמנות הניתנת לנו לחבוש את הפצעים הרוחניים, להתחבר לאבא שבשמים ולהתקרב אליו בכל לב!

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטבול לעילוי נשמת

הרה"ח רבי פתחיה טעלישער בן הר"ר יוסף יונה הי"ד רזנברג
מזקני חסידי בעלזא, נעקרה"ש בשנות הזעם - י"ג בסיון תש"ד

לעילוי נשמת

ר' שלמה פרוץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשמיט (א"ר) ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

הילדים הגיעו לאנגליה, ושוכנו במחנה פליטים סמוך ללונדון. אלף ילדים בלי מכר וגואל, שמשדלים להתחזק בביטחון ובאמונה, כשהימים עוברים עליהם בעצלתיים ובחשש לגורל יקיריהם. באחד הימים, החלה תכונה רבה רוחשת במחנה, לקראת הופעת אורח רם ונישא. אינספור אנשי סדר וניקיון צבאו על המחנה, ניקו, שיפצו, סידרו, רחצו את הילדים והלבישו אותם בבגדים חדשים. יודעי דבר סיפרו כי מלך אנגליה ירום הודו - בכבודו ובעצמו - מגיע לביקור במחנה!

ביום המיועד יצאו כל הילדים לשדה על אם הדרך, בואכה שערי המחנה, כולם נעמדו בכבוד הראוי, הביטו וחיכו בקוצר רוח לעבר האופק הרחוק, ציפו לבואו של המלך. בשעה היעודה, בנקודת האופק נראתה תנועה רבה, וממרחק נשמעו קול חצוצרות. אט אט הלכה הפמליא הכבודה והתקרבה, תחילה נכנסו הפרשים, אחריהם השרים והיועצים, ואחריהם - - -

המלך, מלך אנגליה בכבודו ובעצמו!

כל הילדים עמדו על מקומם, קדו קידה של הודאה למלך שהציל את חייהם. השיירה התקדמה באיטיות, המלך בחן במבט מלא רחמים את פניהם הזכות והרכות של הילדים הניצולים האומללים, ולפתע - - -

ילד אחד יצא מהשורה, ורץ אל עבר המלך, כשהוא קורא בהונגריה רצועה שהוא רוצה לשוחח עם המלך!

שומרי הראש מיהרו להניסו לאחור, אולם המלך עצר בעדם. הוא הורה לעצור את תנועת השיירה, קרא לילד, הושיבו על ברכיו וביקש לדעת מה יש לו לומר...

בעיניים בוהקות קד הילד קידה, ופתח ואמר: 'אדוני המלך! כמה אסיר תודה אני לפניך, על חסדך הגדול שעשית עמנו, שהצלת אותי מגיא ההריגה וברוב טובך פרסת חסותך עליי...' - המלך חיך קלות לשמע דברי ההודאה, אלא שאז פרץ הילד בבכי והוסיף: 'אבל שמחתי אינה שלימה, כי הוריי נותרו מאחור בגיהנום הנוראי, ואין לי מושג מה עולה בגורלם. מלך טוב ומטיב כמוך, אגא, הצל גם אותם והביאם לכאן לחוף במטחים!'

דממה השתררה. הכל בהו בתדהמה על תעוזתו של הילד, שבהזכירו את הוריו - מירר בבכי בסערת רגשות בלתי נשלטת. המלך הביט בו בפנים חתומות, שאל לשמו ולשם הוריו, והמשיך בדרכו...

איש לא ידע, שהמלך נטל את העניין כמשימה אישית, אותה הטיל על המודיעין הבריטי הידוע בתעוזתו. מאי שם, במדינה בה הנאצים כבר שלטו שלטון ללא מיצרים, ממקום שאף יהודי לא יצא ממנו חי - ה' יקום דם עבדיו השפון - נשלפו הוריו של אותו ילד בפניצטה של צבא אנגליה, והגיעו אל המחנה כעבור ימים בודדים...

ובהיכנסם לשער המחנה, כל הילדים הביטו בקנאה בלתי מוסתרת בילד שתפס את ההזדמנות להציל את הוריו וניצל אותה כיאות, בשופכו שיח לבו לפני מלך אנגליה. השיירה היתה רבת תופים וחצוצרות, כל הילדים היו עסוקים בפמליא המפוארת, רק ילד אחד שניצל את העובדה שהמלך היתה מרחק פסיעה ממנו - ובכך הציל את הוריו!

את הסיפור נהג לספר גאב"ד 'העדה החרדית' צ"ל, שכאמור - היה עד לו, בהוסיפו תובנה מטלטלת לב הנוגעת לימים אלו: הנה כי כן, אלף ילדים ניצבו וראו את מלך אנגליה. לכולם היתה הזדמנות להציל את הוריהם - לו רק היו מנצלים את שעת הכושר היטב, קופצים אל המלך וממריים בבכי בחיקו למען הוריהם, אבל רק ילד אחד עשה זאת.

כולנו נמצאים עתה בימים כאלה - המלך בשדה. לא מלך אנגליה אשר 'לב מלכים ושרים ביד השם' ואינו שולט בעולם כולו, אלא המלך, מלך מלכי המלכים. ניצב הוא בחוצות קריה בחודש אגול, בשערי אגול, בתהיכה, על כריכות ספרי התהלים, במטבח הבית ובכל מקום. ההזדמנות כאן!

כמה כדאי לקפוץ לעבר המלך, להתרפק עליו, למרר בבכי של געגועים על הקשר עמו, לשוב אליו בכל לב. כמה כדאי לנצל את ההזדמנות, להתקרב עוד צעד אל המלך, לבכות באוזניו מקרוב. עוד תפילה, עוד פרק תהלים, עוד מעשה חסד אצילי, עוד כמה דקות של לימוד ברציפות, עוד הימנעות מראיה, שמיעה או דיבור אסור - כל אלה הן הן הקפיצות בעזרתן נוכל להתקרב אל המלך!

אחים יקרים, 'קראוהו בהיותו קרוב' - זה עכשיו! הבה נעשה הכל כדי להתקרב אל המלך, לשפר את מעשינו, להיות ראויים לקבל את ברכתו. ככל שנתקרב אליו בימי חודש אלול, ככל שנשיח את אשר על ליבנו באוזניו בימים בהם הוא קרוב אלינו - כך נזכה שתעלה לפנינו אהבת אב רחום לבניו אהוביו, והוא יחון אותנו כרחם אב על בניו!

קבלת הפנים (בלתי) נעימה...

שדה התעופה 'קנדי' בניו יורק, שעת צהריים מאוחרת. בשדה ניצב ר' מיכאל א. - יהודי נכבד מניו יורק, ממתין להמראת הטיסה שתיקח אותו לארץ הקודש. והנה נודע על תקלה, הטיסה תצא באיחור, 'דילי' בשפת הטסים... בעצבנות הוא ניצב על המזוודות, השעות חולפות באיטיות, עד שסוף-סוף דלתות המטוס נפתחו. גם אז לקח זמן עד שהטיסה המריאה, מהומה רבה התרחשה עד שכל הנוסעים התיישבו וציפור המתכת הענקית התעופפה השמימה...

רגע לפני ההמראה, עוד הספיק ר' מיכאל לבשר לחתנו ובתו העתידיים לארחו כי הוא ממריא בעוד זמן קצר. לתומו סבר כי הם מתוסכלים מהדחה - לפחות כמוהו, הן מחכים הם לפגוש, מתגעגעים אליו מאוד. הוא קיווה שהטיסה תעבור בניעימים, אלא שההיפך קרה - הטיסה התארכה מהמשוער, והוא הגיע ארצה מותש ועייף מתמיד...

בהגיעו ארצה - מיהר להתקשר לחתנו, מתוך מחשבה כי הלה ממתין לו בשדה התעופה - בא לקבל את פניו. אלא שהחתן נשמע לחוץ קמעא, והשיב ש'בלי לחץ', יחפש חמיו מונית שירות, 'גיע לירושלים, לשכונת גאולה, ושם ישבו ויתקשר אליו והוא יפנה את נהג המונית אל הכתובת המדוייקת...

לא לקבלת פנים כזו ציפה, אבל ניחא. חסר כוחות ר' מיכאל גורר את המזוודה הכבידה אל מונית שניאותה לקחתו לירושלים, ובהתקרבו לשכונת גאולה - הוא מתקשר אל החתן. צליל חיוג ארוך נשמע, ואחריו 'השיחה מועברת לתא הקולי'. ושוב קול צליל חיוג, ושוב 'השיחה מועברת'. ר' מיכאל משתדל להישאר רגוע, אף שהוא מתחיל להתעצבן... החתן הזה, לא רק שלא המתין לו בשדה התעופה, אלא גם סירב לספר את הכתובת, ועתה - הוא אינו עונה!

נהג המונית מבקש לדעת לאן לנסוע, ור' מיכאל נאלץ להודות שאין לו מושג. מישהו - ליתר דיוק: חתנו שאמור לצפות לו ולקבל את פניו בשמחה - הבטיח שיכוון את דרכו, ולפתע הוא אינו עונה! בליט ברירה, ובאי נעימות מופגן, נהג המונית מוריד את ר' מיכאל ברחוב 'מלכי ישראל', בטבורה של שכונה 'גאולה' הירושלמית. ר' מיכאל ניצב כנווד חסר מקום במרכזו של רחוב הומה, כנווד חסר מקום, מחפש גגון להסתתר תחתיו מהשמש הקופחת בשעת צהרי היום...

לבסוף, לאחר אינספור נסיונות, בשעה טובה ומוצלחת, החתן עונה לשיחה! 'אה, אתה כבר פה?' - שואל החתן כמופתע, 'לא ידעתי. היכן אתה?' - הוא שואל בלי להתנצל על התנהגותו הנלוזה כלפי חמיו, שמישיב בקצרה: 'במלכי ישראל'. 'אה, אז אתה קרוב!' - משיב החתן מיד, 'תתקדם לרחוב פלוני, שם, במספר 7 אני גר...'

ר' מיכאל כבר כועס, ממש. הוא בדרך כל כך הרבה שעות, הוא מותש ועייף. ככה מתייחסים? זו קבלת הפנים? לא די שלא הגיע לשדה התעופה, אפילו לא נתן את הכתובת במועד, לא ענה לשיחות רבות, ולבסוף - מכריח אותו לגרור ממרום גילו את המזוודות הכבדות! חוצפה!

אולם ר' מיכאל משתוקק למעט צל ולכוס שתייה, ועושה את דרכו לפי הוראות החתן. לבסוף הוא מגיע לביתו - ושם הוא מתקבל בתשואות וחיוקים, ארוחת בוקר מפוארת על השולחן, סלטים, מיני דגים מעושנים, גבינות מגוונות, לחמים לרוב... עתה הוא תוהה ומבולבל ואינו מבין: אם החתן כה ציפה לבואו והכין כל כך הרבה לקראתו, מה טעם נהג בו בזלזול כה מופגן עד בואו הנה?!

בשעת כושר, כשחתנו יצא מהבית, קרא לבתו ותמה באוזניה על כך. כששמע את התשובה כעס שבעתיים! - הבת השיבה: 'מה לעשות, בעלי' פרפקציוניסט' כזה. הוא לא יקבל את חמיו אלא כשהבית נוצץ ונקי, והשולחן ערוך ומסודר. לפיכך הוא לא ענה ועיכב אותך בדרך, כדי להיערך לכבודך!'

אם עד עתה ר' מיכאל עוד התאפק, כעת התפרץ על בתו: 'וכי אינכם מתביישים? והלא אני בא מן הדרך המתישה. וכי צריך אני ארוחת בוקר מכובדת? וכי אני בודק עד כמה הבית נקי ומסודר?! - כל מה שרצייתי הוא שתצאו לקראתי, שתקבלו אותי באהבה, שתכניסו אותי למקום מוצל! תחת זאת - המתנתי בשמש, נשאתי את המזוודות לבד, הרגשתי כה אומלל ובודד, כבר חשבתי ללכת לבית אחר... למה עשיתם לי כדבר הרע הזה?'

הסיפור הזה, מתאר היטב את העובר עלינו בימים אלה, ימי חודש אלול. ישנם לא מעט יהודים שבהגיע חודש זה, מחליטים לערוך חשבון נפש בנוי לתלפיות, מבקשים הם לקבל על עצמם שפע של קבלות, במגוון תחומים, להגיש לפני המלך סעודה דשנה. בינתיים הזמן חולף, המלך בשדה - ממתין להתקבל בליבנו, ואנו נותנים לו להמתין...

אחים יקרים! בחודש אלול אין צורך בסעודות דשנות, הלא המלך ניצב תחת כיפת השמים, מחכה שכל יהודי יקבע לו מקום בלבו פנימה! זה הזמן לקבל קבלה טובה אחת, להתחזק במידה אחת, לצאת לקראת המלך בהתרגשות ובהמיה. כן, איננו מושלמים, זה לא נעים לקבל את פני מלכו של עולם בצורה כזו. אבל יותר חשוב לא לתת לו לעמוד בחוץ, יותר חשוב לנצל את ההזדמנות, לתפוס את המלך בשעת הכושר ולא לתת לו לחלוף מעלינו!

הבה נקבל את פני מלכו של עולם בהתרגשות, בחדוות הלב. הבה נצא לקראתו בהיותו קרוב, הבה נסתער עליו באהבה. איך שאנחנו, עד כמה שאנו ערוכים לקראתו, הבה נקבל פניו בשמחה, הבה נתקרב אליו צעד אחד, הבה נפתח לו את הדלת ואת הלב בקבלה טובה אחת, במעשה טוב, בתוספת תפילה או תורה ככל יכולתנו.

ככל שנקבל את פני מלכו של עולם בהיותו בשדה, ככל שנתקרב אליו טרם יתיישב על כס המשפט, כך נזכה לרחמי וחסדיו, והוא ירחמנו כרחם אב על בניו ויחממנו לחיים טובים וארוכים!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשראי) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס